

Sonja Malovrh

OB RAZSTAVI:

POTI IVANA MALAVAŠIČA

Od samouka do vsestranskega umetnika

OB 90. OBLETNICI ROJSTVA

Avtorica razstave:

Sonja Malovrh

Urednica razstave:

dr. Katarina Oblak Brown

Sodelavci:

Ivan Malavašič

Andrej Malavašič

dr. Katarina Oblak Brown

Anton Koščak

Barbara Kuzmič

Oblikovalka:

Milena Oblak Erznožnik

Avtorji fotografij:

Ivan Malavašič, družinski arhiv

Andrej Malavašič

Sonja Malovrh

Mavric Pivk

Tone Planinšek

Egon Kaše

Vido Repenšek in drugi

Razstavo so pripravili:

Muzejsko društvo Vrhnika

(predsednica dr. Katarina Oblak Brown)

Zavod Ivana Cankarja Vrhnika

(direktor Boštjan Koprivec)

Cankarjeva knjižnica Vrhnika

(direktorica Sonja Žakelj)

Vrhnika, 19. september 2017

IVANOVO OTROŠTVO IN MLADOST

Ivan se je rodil kot prvorojenec staršema očetu Johanu in materi Heleni, 30. septembra 1927, v majhni hišici na obrobju Rovt, tik ob Podlipi. Od tu je lep pogled na grič s cerkvijo sv. Brikcija. Hišo je zgradil stari oče France, ki je izhajal iz družine Valavcovih iz Smrečja. Z ženo Katro, ki je prišla iz Žirov, sta imela tri otroke: najstarejši France se je kasneje odselil v Ameriko, drugi Polde je živel v Zagrebu, najmlajši Johan, Ivanov oče, pa je ostal na domačiji. V tej družini je bilo pet otrok, poleg najstarejšega Ivana še sestra Mici (1930), brat Rajko (1931), sestra Francka (1937) in Anica (1939). V družini so bivali skupaj s starima staršema.

Že stari oče France je bil po poklicu mizar, zato se je tudi pri hiši reklo pri Tišlerju. Mizarska dela je opravljal doma, pogosto pa si je oprtal torbo z orodjem in šel za delom, kjer so mizarja potrebovali. Med vojno je z njim hodil tudi Ivan in sta skupaj obnavljala požgane hiše.

Družina Malavašič: z leve stari oče France, stara mati Katarina, mama Helena in ata Johan, spredaj z leve sedi brat Rajko, stojita sestra Mici in Ivan; okoli leta 1932.

Tudi Ivanov oče je delal v mizarstvu. Kasneje je postal lovski čuvaj pri dr. Ivanu Lovrenčiču z Vrhnik, ki je imel v okolici Podlipse v zakupu lov in bil tiste čase tudi predsednik lovske zveze Dravske banovine. Poleg tega je opravljal še razna priložnostna dela, med drugim je izdeloval umetniška kopita za lovske puške in rezbaril, kar je komaj zadostovalo za preživljanje. Prijel je tudi za slikarski čopič in naslikal več slik. Poslikal je platno – zaveso na odru gasilskega doma v Podlipi z motivom narave – brežina ob vodi. V prvi svetovni vojni se je boril na zahodni fronti, kasneje pa je bil Maistrov borec za severno mejo. Ivan je prepričan, da je veselje do slikanja in pisanja dobil po njemu.

Mati Helena je skrbela za družino. Obdelovala je njivo, ki so jo imeli v najemu in hodila na dnino, da je odslužila dolg zanj. S seboj je jemala otroke, ki pa ji pri delu niso veliko pomagali. Družina je živela v revščini, katero je Ivan še posebej občutil, saj je še kako dobro vedel, da imajo v vasi najmanjšo hišico in da nimajo zemljišča. Ivan je vseh osem razredov osnovne šole obiskoval v Podlipi. Šola mu ni delala težav, saj je bil bister in delaven. Dostikrat je bil zaradi uspešnosti in hkrati revščine deležen zbadljivk; predvsem od sošolcev, ki se pri pouku niso odrezali najbolje. Nadejal se je, da bo šel naprej v višje šole, tako se je tudi govorilo, a mu je načrte oteževala revščina, dokončno preprečila pa vojna.

Pa vendar vežejo Ivana na njegovo otroštvo lepi spomini, predvsem na praznike. Posebno so mu bili blizu božični večeri, ki so jih praznovali v krogu domače družine. Imeli so navado, da so vse tri svete večere, šli »okoli ogla« in molili. Ko so se vrnili v hišo, so v sobi pokleknili in odmolili do konca vse tri rožne vence. Potem je sledila slovesna večerja, še zlasti, če so dobili od sosedov koline. Skupaj so šli k polnočnici

Oče Johan,
(roj. leta 1900–umrl
leta 1945).

Mama Helena,
(roj. leta 1904–umrla
leta 1989).

Ministranta Ivan (desni) in brat Rajko (levi);
okoli leta 1935.

Ivan Malavašič:
Slovenski materi

*Komu komu najlepša pesem,
ki v srcu se rodila je,
doni veselo in ljubeče,
pozdrave trosi in želje?*

*Slovenski materi v zahvalo,
najlepša pesem se glasi;
in vanjo vtkano je, vpleteno,
kar lepega srce želi!*

*Oj hvala ti, slovenska mati,
za vse skrbi, odpovedi
in ker vsa dolga že stoletja,
za dom in rod skrbela si!*

*Saj tvoje hčere in sinovi
branili so naš lep svet,
ker ti si jim v srce vsadila
ljubezni zveste blagi cvet.*

*Dokler še kaj bo takih mater,
živel bo naš ponosni rod,
zastava naša plapolala,
po morju plul slovenski brod!*

*To zemljo, z znojem prepojeno,
tvoj sin, o mati, bo oral,
v pozdrav ji hčere vence pletle –
Triglav bo naš simbol ostal!*

in tam je Ivan prisluhnil njemu najlepši pesmi »Sveta noč, blažena noč«. Tudi velike noči se dobro spominja in butare na cvetno nedeljo, ki jo je držal visoko nad glavo, da je bila videti še večja.

Pozimi je Ivan rad smučal, poleti lovil čmr-lje, se kopal v vaškem potoku in balinal z vaškimi fanti. Velikokrat pa je ostajal sam in se prepustil razmišljanju.

Stara hiša »pri Tišlerju«, z leve: Ivan, žena Ančka, mati Helena, nečakinja Marija, sin Jani in hči Miri; okoli leta 1960.

Tišlerjevi – Ivanovi sorodniki okoli leta 1962: Spodaj z leve čepijo: Rajko ml., sin brata Rajka; Jelka, hči Rajkove žene Angele; Marta, hči Rajka; Vanda, (stoji) hči sestre Francke; Jani, (sedi) sin sestre Mici; Tatjana, (stoji) hči sestre Mici; Miri, hči Ivana (stoji). Sredina z leve: Jani, sin Ivana; mama Helena (sedi), v njenem naročju Branko, sin Ivana; mamin stric France iz Amerike, v njegovem naročju Mojca, hči sestre Anice; Ivanka, sestrična mame Helene; Francka, sestrična mame Helene. Zgoraj z leve: brat Rajko; Angela, Rajkova žena; Ivan (med vrati); žena Ančka; Ivan, mož sestre Francke; Janez, mož sestre Mici; sestra Mici.

Družina med vojno: z leve spredaj sestra Francka, mama Helena, sestra Anica, zadaj sestra Mici, Ivan in brat Rajko; leta 1944.

V ČASU VOJNE

Bilo je 6. aprila 1941, ko so rezervisti, jugoslovanski vojaki, prišli z okoliških hribov v podlipsko vas, z namenom, da bi domačinom vzeli vprežno živino in jih obvestili o začetku vojne. Veliko vaških mož in fantov je bilo tedaj na orožnih vajah, tudi Ivanov oče je bil nekje ob bolgarski meji. Nekaj dni pozneje so v vas prišli še Italijani. Ljudje se jih spominjajo po čudnih navadah; v potoku so streljali na vsako ribo, na ptice po drevesih, kradli čebulo z njiv in jajca iz kokošnjakov, zaradi česar jih niso marali.

Že naslednje leto, v zgodnji pomladi, se je začelo hujše gorje. Takrat so se Italijani znesli nad kmetijami na Korenu in požgali njihove domačije. Nad horjulsko dolino se je vila krvava zarja, ki so jo podlipski vaščani z grozo opazovali. Kmalu za tem so Italijani požigali v Ligojni. Nevarnost

se je bližala tudi Ivanovi vasi in v nedeljo, 2. avgusta 1942, je v Podlipi zagorelo. Najprej Jerebova domačija, pozneje še druge. V bojazni za življenje so se oče ter sinova Ivan in Rajko skrili v bližnjem potoku. S strahom so opazovali, kako hitro so se širili ognjeni zubljji. Gorelo je pol vasi, a žrtev k sreči ni bilo. Njihova domača hiša je ostala nepoškodovana. V tem požaru sta zgoreli Ivanovi prvi slikli v akvarel tehniki, ki sta bili izobešeni v Vrtnarjevi gostilni.

Oče se je pridružil vaški straži v Šentjoštu in kasneje domobrancem. Odšel je v Zaplano, kjer so ustanovili postojanko. Življenje v vasi se je nekoliko umirilo in ljudje so začeli obnavljati požgane domove. V tem času, prežetem s strahom, so se skoraj vsi fantje iz podlipske vasi priključili vaški straži.

Ivan med služenjem vojaškega roka v Bosni; med letoma 1946–1948.

Vojna se je končala spomladi leta 1945. Takrat je Ivan še zadnjič videl svojega očeta odhajati proti Vrhniki in potem je izginil za vedno. Še danes ne ve, kje počiva njegovo truplo. Isto leto je umrl tudi stari oče. Ker je bila družina zaznamovana z domobranstvom, so tudi Ivana poklicali na zaslišanje v Logatec, ga tam zadržali kot jugoslovanskega vojaka in kasneje pogosto premeščali po raznih krajih Slovenije.

Pozno jeseni je bil ponovno poslan na služenje vojaškega roka, tokrat v Bosno in tam ostal do pomladi leta 1948. Mati Helena je medtem morala še trše poprijeti za delo, še pogostejše je hodila na dnine, da je preživela družino in Ivanovo staro mater. Njeno stisko so opazili nekateri vaščani in ji pomagali, še zlasti Janeščevi in Bogatajevi.

Ivan Malavašič
Slovenec bom ostal

*Sončni žarki božajo planine,
v jezerih odseva svit neba,
veter nežno kodra naše morje,
gozd skrivnostno pesem šepeta.*

*Včasih pa vihar divja prek polja,
siv oblak zakrije nam nebo,
butajo valovi ob obalo,
da nam v grozi srca utripajo.*

*Stresel je vihar nam domovino
in grozil, da zniči dela sad,
da bo led prekril cvetoča polja,
da nikoli več ne bo pomlad!*

*A kot eden vstali so sinovi,
dvignili se domovini v bran,
da svobode že bleste sinovi
In sovrag, vihar, je bil pregnan.*

*Kot SLOVENEK sem bil rojen
in SLOVENEK bom ostal,
vse dokler srce bo bilo,
bom viharjem kljuboval!*

*Trdna kot triglavska stena
moja odločitev je,
saj ljubezen zvesta vodi
moje misli in želje!*

*Ko je ata že odhajal proti Vrhniki, sem pohitel k potoku, tja kjer smo zajemali vodo, da bi ga od tam še enkrat videl. Res je bilo tako, toda opazil sem, da tam nisem sam. Tudi ded France, atov oče, je bil tam, gotovo iz istega razloga, saj je tedaj, ko je atova postava izginila za obzorjem, vzdihnil: »Nikoli več ga ne bom videl!«
In res je bilo tako!*

Družina po vojni pred domačo hišo: z leve spredaj sestra Mici, mati Helena, sestra Anica, zadaj sestra Francka, brat Rajko in Ivan; med letoma 1945–1950.

ZAPOSILITEV

Pomladi leta 1948, ko se je Ivan vrnil od vojakov, se je ponovno srečal z domačimi cerkvenimi zvonovi, ki jih je vsa leta služnja močno pogrešal. V tem času so v Podlipski dolini regulirali potok in tam je dobilo zaposlitev več ljudi, tudi on in njegova sestra Mici. Za družino so se začeli boljši časi, saj sta s sestro oba zaslužila, pa še od sorodnikov iz Amerike je prišel kakšen paket. Brat Rajko se je izučil za električarja in dobil delo na Vrhniki. V pozni jeseni, ko so se dela pri urejanju hudournikov končala, je Ivan naredil tečaj za usnjarja in se še istega leta, decembra, zaposlil v Industriji usnja Vrhnika. Opravljal je delo nianserja. Iz pripravljenega barvnega vzorca je moral do potankosti izdelati recepturo za barv-

no mešanico, s katero so pozneje barvali usnje. To delo mu je bilo zaupano, ker so v njem spoznali talent dobrega poznavalca barvnih nians.

Sprva se je na delo vozil s kolesom, pozneje pa je delavce vozil tovarniški tovornjak. V hudi zimi leta 1952, ko je zapadlo veliko snega, je v obe smeri pešačil. V Industriji usnja Vrhnika je ostal vse do upokojitve.

Usnjar: Bil je skromen tih delavec, ki svoja premišljevanja beleži na papir in platno. Iz tega se razbere njegov emotivni svet, navezanost na Podlipsko dolino, dom, mater, zemljo in kmečko življenje.

Ivan na delovnem mestu v Industriji usnja Vrhnika; okoli leta 1955.

Ančka Krvina – Ivanova izbranka; okoli leta 1950.

POROKA – DRUŽINA, DOM

Ančka Krvina – Ivanova izbranka

Ambruževa Ančka se je rodila leta 1929 kot šesti otrok v družini s štirinajstimi otroki. Bila je desetletna deklica, ko je šla služiti za pesterno k Jerebovim na Podpesek. Po letu dni služenja si je zlomila roko in se vrnila domov, namesto nje pa je šla služiti njena sestra.

Poleti leta 1942 ob požigu Podlipse so v požaru izgubili vse. Pogorel jim je dom, kozolec, hlev in živina v njem. Začasni dom so jim nudili domačini v podlipski dolini; za mesec dni so se preselili k očetovi sestrični Toni, nato bili dve leti pri Matičku, kasneje, vse do leta 1950 pa so živeli v stari Vrtnarjevi bajti. Medtem so si v jedru vasi sezidali novo hišo, kamor so se aprila 1950 preselili.

*Ivan Malavašič: **Ančka***

*Ančka rada smeje se,
vedno je vesela,
pesmice prepeva si,
zraven pridno dela.*

*Sem zato oženil jo,
v domek svoj pripeljal,
da še jaz bom z njo vesel,
pesmice prepeval.*

Ančka je želela postati šivilja, a ji ni uspelo. Nato je v Logatcu obiskovala 3-mesečni administrativni tečaj in bila od leta 1948 do 1950 zaposlena kot administratorka na Krajevnem ljudskem odboru – KLO v Podlipi. Pozneje se je zaposlila v Industriji usnja Vrhnika.

Družinsko življenje

Leta so se nizala in prišel je čas ženitve. Ivan si je za svojo življenjsko sopotnico izbral Ančko Krvina, Ambruževo iz Podlipse, ki je živela nedaleč stran. K njej je začel zahajati leta 1953 in ji med vasovanjem pod oknom igral na orglice. Poročila sta se 30. aprila 1955 na matičnem uradu na Vrhniki, proti večeru pa še v cerkvi sv. Brikcija v Podlipi. Ohcet so imeli v domači hiši pri Ambruževih, na kateri so igrali Modrijani iz Žažarja. Nato je Ivan ženo Ančko odpeljal na svoj dom, kjer so živeli skupaj z njegovo materjo Heleno. Ko se je jima je začela družina večati, je začelo v hiši pri-

manjkovati prostora. Stisko je opazil mamin stric in kupil Matičkovo hišo, v katero se je nato preselila mama Helena.

V zakonu so se jima rodili štirje otroci: leto po poroki sin Janez (Jani), hči Marija (Miri) leta 1958, sin Branko leta 1961 in leta 1966 sin Andrej. Mati Ančka je po rojstvu prvega otroka leta 1956 ostala doma, gospodinjala in skrbela za družino, Ivan pa je hodil na delo. Bili so uigrana srečna družina, se veliko pogovarjali in smejali. Ivan je bil skrben mož in oče; svoje otroke je rad spodbujal k risanju, jim igral na harmoniko, še zlasti, če je ob njem pela hči Miri.

Poroka, Ivan in Ančka Malavašič;
30. april 1955.

Družina: spredaj z leve hči Miri in sin Jani, zgoraj mama Helena, žena Ančka, Ivan; okoli leta 1962.

Ivan z ženo Ančko; okoli leta 1955.

Ivan s harmoniko, žena Ančka, hči Miri in v naročju sin Andrej; leta 1968.

Hči Miri pri birmi; leta 1970.

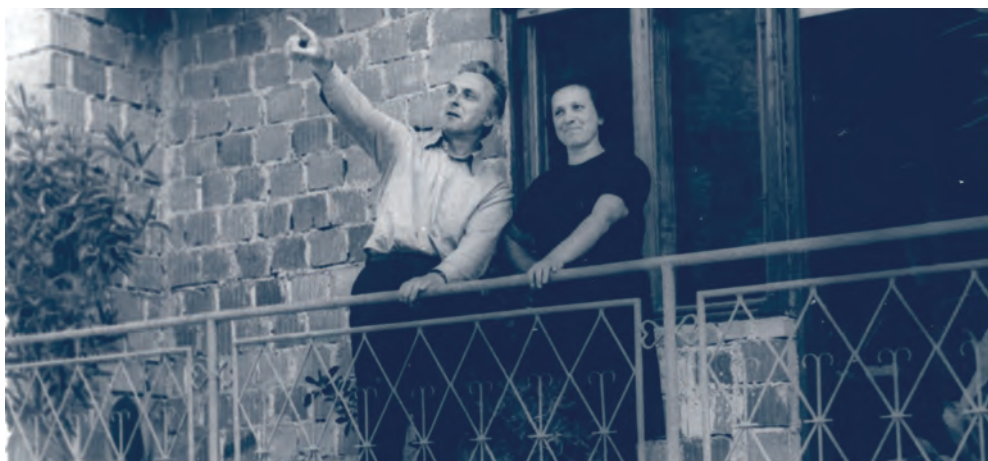
Ivan Malavašič
Ti mala deklica

*Ti mala deklica,
najdražji moj zaklad,
ti hčerka ljubljena –
nadvse imam te rad!*

*Lepši kakor zvezde,
lepši kakor lune,
lepši kakor sonca
tvojih je oči sijaj!*

Ivan – začetek gradnje nove hiše; leta 1970.

Ivan z ženo Ančko v novi hiši; leta 1976.

Hiša, v kateri so živeli, je bila stara in dotrajana, zato sta razmišljala o gradnji nove. Žena je od svojih staršev dobila nekaj sveta pri fantovskem križu na 'Tarnč' in leta 1970 sta z gradnjo začela. Z večino lastnega dela se jim je uspelo pozimi leta 1975 vseliti.

Otroci so odrasčali, se izučili, zaposlili in si ustvarili družine. Danes ima Ivan osem vnukov in tri pravnuke.

Toda komaj so se vselili, je žena zbolela za neozdravljivo boleznijo. Zdravstveno stanje se ji je hitro slabšalo. Ivan ji je želel nuditi vso pomoč, zato se je leta 1979 predčasno upokojil. Bolezen je hitro napredovala in leta 1988 je morala oditi v Dom upokojencev na Vrhniko. V letih, ko jo je obiskoval, se je srečeval z drugimi varovanci Doma in občasno sodeloval na njihovih prireditvah.

Žena se je 7. decembra leta 2000 za vedno poslovila. Po nekaj letih je za hudo boleznijo zbolela še njegova hči Miri in januarja 2008 umrla. Izguba hčerke ga je hudo prizadela. Tolažila ga je misel, da je bila vedno dobrega in iskrenega srca in da ni imela sovraštva v sebi. Obe, ki ju je imel neizmerno rad – žena in hči Miri – počivata na podlipskem pokopališču, na katerem je leta 1989 našla večni mir tudi njegova mati. In kot pravi Ivan, v življenju nista le pomlad in poletje, sta tudi jesen in zima.

Žena Ančka na bolniški postelji; leta 1998.

• Tam kjer je sonce, tam so tudi sence. •

Grob Tišlerjevih na podlipskem pokopališču, kjer je pokopana mama Helena; leta 2017.

Ivan z vnuki; z leve: Maja, Anja, Eva, Tjaša, v naročju Rebeka, Ivan, pravnukinja Larisa, Igor, Vesna in Robi; leta 2007.

Ivan Malavašič – PRITRKOVALEC

Podlipski zvonovi; 24. junij 2001.

*Pojó zvonovi vsem enako,
a vsak drugače sliši jih;
oj blagor mu, ki v njih napevu
zazna ljubezen božji dih!*

Pritrkovalec Ivan; leta 1995.

V Podlipi je bilo v navadi, da se je za velike praznike in druge cerkvene slovesnosti »ropotalo« z veliko ragljo v zvoniku, se pritrkavalo in slovesno zvonilo, čemur je Ivan že kot otrok rad prisluhnil. Na podstrešju domače hiše si je naredil svoj »zvonik« in nanj obesil odslužene kovinske kose in del vodne žage ter se učil pritrkavanja. Mati mu je večkrat dejala, da mu je verjetno zvonjenje tako blizu, ker se je rodil v petek popoldne, ravno v času popoldanskega zvonjenja.

Po vojni je v vasi ostalo le nekaj pritrkovalcev, saj se mnogi niso vrnili. Zaradi tega primanjkljaja je »Kovačev« Štefan, ki je ostal, povabil Ivana, naj pristopi mednje. Od takrat dalje je Ivan preživel ves svoj prosti čas pod cerkvenim zvonikom, se učil pritrkovanja in poslušal žlahtne tone zvonov. Leteče melodije zvonov so mu tako prirasle k srcu, da je ob njih vztrajal celih 70 let. V zvonik je prihajal med prvimi in pritrkaval, da je zvenelo po vsej Podlipi in okolici. Nazadnje se je vanj povzpel in prijel za »kem-belj« leta 2008, ko je bila v Podlipi birma.

Podlipska cerkev leta 2012.

Pritrkaval pa ni le v domači cerkvi, gostoval je po vsej Sloveniji, se srečeval z drugimi pritrkovalci, ki so imeli tako kot on dobro glasbeno znanje, kulturno širino in tehnično vedenje o zvonovih. Svoje izkušnje in znanje pritrkavanja je širil tudi na mlade. Da bi se ta zvrst umetnosti ohranila in bila v spodbudo, je v sodelovanju z Julijanom Strajnarjem s Slovenske akademije znanosti in umetnosti napisal prvi priročnik za pritrkovalce – *Pesmi slovenskih zvonov*, ki je leta 1987 izšel pri Mohorjevi družbi. V njem je zapisanih več kot 250 melodij, od preprostih za začetnike do zahtevnih za izkušene pritrkovalce.

Okrog leta 1948 je prišla s strani države odredba o le triminutnem cerkvenem zvonjenju. Tako je bilo pritrkavanje skoraj onemogočeno. Ivan se je te odredbe držal le nekaj časa, potem pa začel čas pritrkavanja podaljševati in kmalu je bilo tako kot prej.

Podlipski pritrkovalci, z leve: Vinko Železnik, Tone Železnik, Stanislav Brenčič, Ivan Malavašič; okoli leta 1950.

Podlipski moški pevski zbor pod vodstvom Ivanke Corn Mlinar – »Soudatove«, Ivan – skrajno desni; v letih 1954–1960.

Ivan z učenci pritrkavanja, Krajevna knjižnica Rovte; 21. junij 2007.

Ivan pritrkava v Krajevni knjižnici Rovte;
21. junij 2007.

*Oj pojte zvonovi, oj pojte glasno,
tam v tihi vasici pod belo goro;
Vaš glas naj poboža zelene rebri
in skromno gomilo, kjer mama mi spi!*

Pitrkovalce je pot v zvonik vodila mimo kora. Med mašo, ko so zvonovi utihnili, so se fantje posedli na zadnjo klop na koru in od tu je imel Ivan priložnost od blizu občudovati in poslušati pevce, ki jih je vodil Anton Železnik, starejši. Ker je v vasi takrat že obstajal moški pevski zbor, pod vodstvom Ivanke Corn – Mlinar, »Soudatove«, se mu je priključil in pozneje pristopil še k cerkvenemu pevskeemu zboru.

Ivan Malavašič igra na orgle; okoli leta 1996.

Ivan Malavašič **– ORGANIST IN PEOVODJA**

Ivan se je v svoji mladosti učil igranja različnih instrumentov kot samouk. Znal je igrati na orglice, kitaro in klavirsko harmoniko. Prvo harmoniko mu je izdelal mojster Avgust Železnik z Vrhnike, vendar jo je kmalu zamenjal za večjo, znamke »Alberto«. Začetnega igranja tega instrumenta se je učil iz drobne strokovne knjižice. Glasbene instrumente je igral nekaj let, obenem pa se je posvečal tudi slikanju in pisanju pesmi. Ko je prevzel orglanje v cerkvi, je druge instrumente odložil in poslej zaigral nanje le ob domačih praznovanjih.

Začetki orglanja segajo v leto 1976, po smrti zborovodje podlipskega cerkvenega pevskega zbora in organista Antona Železnika. Takrat ga je kot pevca v domačem cerkvenem zboru k orglanju naprosil ka-

plan Alojzij Golob z Vrhnike. Kmalu je na pobudo nekaterih sopevk prevzel še vodnje pevskega zbora.

Kljub temu, da je doma imel klavirsko harmoniko in je note že nekoliko poznal, je bilo sprva igrati na orgle zelo težko. Dajal je le uvodni ton in igral improvizirane medigre. Z veliko volje in vztrajnosti je napredoval, sprejemal kritike in pohvale ter bil do sebe kritičen.

Delo cerkvenega organista in pevovodje mešanega cerkvenega pevskega zbora je opravljal dolga desetletja, vse do leta 2016. Ob prenehanju mu je msgr. Stanislav Zore, ljubljanski nadškof, 2. aprila 2016, za dolgoletno aktivno ukvarjanje s pritrkovanjem ter za štiridesetletno zvesto in požrtvovalno opravljanje službe organista in zborovodje v župniji Podlipa podelil priznanje in zahvalo.

Poleg tega je bil aktiven tudi na prosvetnem področju zborovskega petja. Bil je pevovodja podlipskega mešanega pevskega zbora Lipa, s katerim je gostoval po različnih krajih. Kratek čas je vodil tudi domači moški oktet in štiri leta vokalno skupino trio Brin.

V letih od 1964 do 1968 je bil vodja glasbenega tria v Podlipi, v katerem je sprva igral kitaro »havajsko«, pozneje tudi harmoniko. V triu so prepevala mlada podlipska dekleta in skupaj so večkrat nastopili na domačih prireditvah. Glasbene vaje so imeli ob nedeljah po maši pri njemu doma.

Mešani cerkveni pevski zbor iz Podlipse pod vodstvom Ivana Malavašiča – Revija cerkvenih pevskega zborov na Vrhniki; med letoma 1983–1984.

Mešani cerkveni pevski zbor iz Podlipse na srečanju pri Vrtnarju; leta 2010.

Pet let je pel v pevskega zboru Usnjar v Industriji usnja Vrhnika. Leta 1995 je prevzel vodenje pevskega zbora Zarja v Domu upokoencev Vrhnika, s katerim so gostovali po Sloveniji. Od leta 1995 so imeli vsaj šest pomembnejših nastopov na srečanjih pevskega zborov Socialnih zavodov Slovenije, stanovalcev Domov primorske regije; v Novem mestu, Ilirski Bistrici, Hrastovcu, Ankaranu, Lokvah, Ljubljani in srečanje ostarelih v Logatcu. Prvi letni koncert so priredili v Domu upokoencev Vrhnika 10. oktobra 1997. Naslednje leto so izdali kaseto z napevi in recitacijami. Kot pevovodja pevskega zbora Zarja je prenehal kmalu po smrti žene.

Trio Brin, z leve Vinko Grbec, Andrej Malavašič, Ivan Malavašič; Gasilski dom Podlipa, okrog leta 1992.

Mešani cerkveni pevski zbor iz Podlipse na letnem srečanju pri Vrtnarju; leta 2016.

*Stari vaški godec – le kdo ga ne pozna –
kjerkoli se ustavi, povsod je on doma.*

*Zarja: Le v dobrih in iskrenih srcih se
rodi tisto najlepše, ki kakor biser gorski
privre na dan. To pa je pesem, najlepša
in najžlahtnejša oblika človeške govornice.*

Podlipski instrumentalni trio – Ivan s kitaro;
v letih od 1955 do 1960.

Moški pevski zbor Industrija Usnja Vrhnika, pod vodstvom Toneta Jurjevčiča;
ob 30-letnici mladinskih delovnih brigad (MDB), leta 1976 v Cankarjevem domu na Vrhniki.

Podlipski mešani pevski zbor Lipa; Gasilski dom Podlipa, maj 1987.

Podlipski pevski zbor - moški oktet; Gasilski dom Podlipa, maj 1987.

Pevski zbor Zarja pod vodstvom Ivana Malavašiča na srečanju pevskih zborov v Dravljah; 1997.

Ivan Malavašič – osnutek v rokopisu; med letoma 1980–1990.

Ivan Malavašič – PISATELJ

Kakor Ivana že vse življenje spremlja melodija zvonov in misel nanje, ga spremlja tudi literarno delo. Ceni talent, ki mu je bil podarjen, ne zanemarja ga, pač pa razvija. V mladosti je veliko bral in živel v svetu literarnih junakov. To mu je pomagalo, da ni razmišljal o nevarnostih in strahotah resničnega življenja, obenem pa ga spodbujalo k literarnemu ustvarjanju. Pisati je začel pri štiridesetih letih, v času, ko je bil zaposlen v Industriji usnja Vrhnika. Najprej je pisal kratke zgodbe in črtice in jih objavljaval v tovarniškem glasilu Usnjar, kasneje tudi v Kmečkem glasu, Ognjišču, Družini, Brazdah in celovski Nedelji.

Pozneje, ko se je upokojil, je začel pisati povesti in romane. Pravi, da je napisal okrog 120 romanov in povesti in okoli 130 črtic. Pri nastajanju zgodbe se pisatelj drži koncepta, da najprej oblikuje osnovno misel – zgodbo, katero razdeli na poglavja, nato predvidi dogajanje v vsakem poglavju, določi naslov in šele tedaj se loti pisanja.

Slovenskemu bralcu je Ivan Malavašič poznan kot humoristični pisatelj. Ljudski humor mu je uspelo povzdigniti na umetniško raven pripovedi, ne da bi pri tem koga žalil. Pri tej umetniški zvrsti pisanja so bili njegovi vzorniki Fran Milčinski, Janko Mlakar, Jaroslav Hašek in drugi. V zbirki Ena baba rekla, je napisal kar 31 humorističnih črtic, za vsak dan v mesecu po eno. Nekatere črtice in humoreske je objavljaval tudi pod psevdonimom Erazem. Ivan je dobro poznan tudi kot mladinski pisatelj; v delih namenjenim mladim, zgodbo obogati še z moralnimi podukami.

V svojih delih pogosto opisuje preprostega človeka v domačem kmečkem okolju, včaske posebneže ter navade bližnjih krajev. V sicer vsakdanjih okoliščinah zna najti duhovit presežek, ki ga dela prepoznavnega. V več zgodbah je opisal življenje izseljencev, v katerih se močno odraža hrepenenje in ljubezen po domovini. Prav eden izmed zadnjih romanov – Domovina (še neobjavljen), opisuje čas ob osamosvojitvi Slovenije.

Predstavitve knjige na Kurenu, voditeljica Ivica Merlak, Ivan Malavašič in založnik Anton Koščak, 16. september 2005.

Srečanje z Ivanom Malavašičem v Cankarjevi knjižnici Vrhnika, z leve založnik Anton Koščak, Ivan Malavašič in Ivica Merlak; maj 2009.

- Humoriistične zgodbe v knjigi: Ena baba rekla, 2004. Ilustracija naslovnice: Ivan Malavašič.
- Rdeče nebo; Vrhniški razgledi 2, 1999. Ilustracija naslovnice: Ivan Malavašič.
- Zvonar Matija, povest, 1994.
- Biografsko delo Spomini, 2009.

Domači večer s pisateljem Ivanom Malavašičem, voditeljica Ivica Merlak in založnik Anton Koščak, Krajevna knjižnica Rovte, 20. december 2005.

V njegov izbor se uvrščajo tudi zgodbe s pridihom verske vsebine, ki pomembno vplivajo na oblikovanje slovenske krščanske zavesti. Ivan Malavašič je bil eden izmed prvih piscev in hkrati »steber« Kmečke knjižne zbirke, ki jo je leta 1972 začel z izrednim uspehom izdajati Kmečki glas.

Njegova knjižna dela so izšla pri različnih založbah; Celjska Mohorjeva družba, Ognjišče, Kmečki glas, Salve, Katehetski center, v samozaložbi in Muzejsko društvo Vrhnika. Od leta 2005 jih v trdi vezavi in z lično naslovno ilustracijo izdaja Založba Koščak iz Ljubljane.

Ivanova delovna soba; leta 1999.

Alenka Bibič:

Ivanu se zdi škoda, da bi pozabil tisto, o čemer premišluje. Zato vsako svojo misel zapiše. Kadar ima čas, pa jo obdela v vezani besedi ali prozi. Sredi svojega čudežnega sveta, sveta barv, rim in glasbe, se počuti najsrečnejši človek na svetu.

Nekaj knjižnih del, ki jih je izdala Založba Koščak.

Samostojna književna dela:

- 1988 Zvonovi Marije Vnebovzete – povest, Ognjišče – Koper, 183 str.
- 1989 Erazem iz grape – povest, Kmečki glas – Ljubljana, 185 str.
- 1990 Klic večne ljubezni – povest, Ognjišče – Koper, 176 str.
- 1993 Pozabljeni – roman, Ognjišče – Koper, 247 str.
- 1994 Zaznamovana – povest, Salve – Ljubljana, 195 str.
- 1994 Zvonar Matija – povest, Družina – Ljubljana, 148 str.
- 1997 Jankov Majnik – šmarnice, Salve – Ljubljana, 65 str.
- 1998 Zakladi – slikanica za otroke, Salve – Ljubljana, 24 str.
- 1999 Rdeče nebo – roman, Vrhniški razgledi 2, Muzejsko društvo Vrhnika, 121 str.
- 1999 Pomlad v naši deželi, besedilo – devetdnevnik k božjemu služabniku Lojzetu Grozdetu, Salve – Ljubljana, 63 str.
- 2004 Ena baba rekla – humoristične črtice, samozaložba Ivan Malavašič – Podlipa, 134 str.
- 2005 Prigode Hostarjevega Matevža – mladinska povest, Založba Koščak – Ljubljana, 190 str.
- 2005 Ukleti graščak z Ulovke – mladinska povest, Založba Koščak – Ljubljana, 183 str.
- 2006 Bučmani, tepke in zaklad – mladinska povest, Založba Koščak – Ljubljana, 190 str.
- 2006 Kurji britof – mladinska povest, Založba Koščak – Ljubljana, 191 str.
- 2006 Organistov božič – božične črtice, Mohorjeva družba – Celje, 161 str.
- 2007 Drugačne počitnice – mladinska povest, Založba Koščak – Ljubljana, 172 str.
- 2007 Pritrkovalec Marko – povest in dodatek, Pesmi naših zvonov

(priročnik za pritrkovalce), Založba Koščak – Ljubljana, 206 str.

- 2007 Večni ženin – humoristična povest, Založba Koščak – Ljubljana, 188 str.
- 2009 Spomini – biografska pripoved, Založba Koščak – Ljubljana, 71 str.
- 2011 Mora – roman o odpuščanju, Založba Koščak – Ljubljana, 159 str.
- 2017 Dota, kaj baba! Založba Koščak – Ljubljana, 159 str.

Zgodbe, objavljene v reviji Ognjišče:

- 1987 Večerni zvon.
- 1987 Ni mi žal, da smo šli na morje.
- 1987 Sončna jesen.
- 1990 Pogovor na sveti večer.
- 1990 Oh, ta mladina.
- 1990 Petrov in Andrejev dopust.
- 1991 Kakor tudi mi odpuščamo.
- 1993 Velikonočno jutro.
- 1997 Mojih sedemdeset samorastniških let.
- 2001 Dva Miklavža.
- 2002 Toplota domače hiše.
- 2002 Odločilni obisk.
- 2005 Pojdi kar danes z menoj.
- 2005 Takih je nebeško kraljestvo.
- 2007 Kmalu boš ostala sama.
- 2008 Srečanja.
- 2008 Če kruhek pade ti na tla.
- 2009 Pobožal je zvonove.
- 2010 Šmarnice.
- 2017 Od zvonov v cerkev.

Zgodbe, ki so izšle kot podlistki:

- 1980 Bregarjeva Francka, Kmečki glas.
- 1986 Leskovčeva Zalka, Kmečki glas.
- 1987 Pepi iz Podtepk, Kmečki glas.
- 1987–1989 Ljubezen mame Tilke, Ognjišče.
- 1993 Zvonar Matija, Družina.
- 1994–1996 Viharnik, Ognjišče.
- 1995 Uslišane prošnje, Brazde.
- 1998 Rože ljubezni, Nedelje.
- 2003–2004 Na ledenih stenah, Ognjišče.
- Rojstvo, Brazde.

Neobjavljena prozna dela – tipkopisi:

Veliko Ivanovih del je ostalo neobjavljenih, vendar kljub temu še vedno zavzeto piše. Trenutna tematika njegove zgodbe posega v življenje kmeta, ki je v sedanji družbi vidno zapostavljen. Pisatelj pravi, da so bili za kmeta že boljši časi in da se čuti dolžnega zapisati, kako se mu sedaj godi. Upa, da se bo našel založnik in to zgodbo objavil, sicer bo tudi to delo ostalo shranjeno v obliki tipkopisa na policah njegovega arhiva, kot jih je že toliko do sedaj.

Seznam tipkopisov:

1985 Pesem zvonov, 178 str.
1985 Pepe iz Podtepke, 152 str.
1985 Leskovčeva Zalka, 177 str.
1986 Sam, 156 str.
1988 Erazem, 153 str.
1989 Zvestoba, 160 str.
1990 Napačna pot, 170 str.
1993 V večnem žaru, 177 str.
1993 Družina in življenje, 172 str.
1994 Cvetovi dobrote, 172 str.
1994 Kraljici miru, 143 str.
1994 Uslišane prošnje, 170 str.
1994 Vzdihi ranjenega srca, 176 str.
1995 Križev pot mame Marjete, 169 str.
1995 Izumirajoči, 168 str.
1996 Napev Marijinih zvonov, 169 str.
1996 Skozi viharje, 165 str.
1996 Klic samote, 176 str.
1997 Mlinarjeva Barica, 155 str.
1997 Klic dolžnosti, 152 str.
1997 Dih smrti, 159 str.
1998 Kje je moj mili dom, 160 str.
1998 Mili dom, 156 str.
1998 Rože ljubezni, 162 str.
1998 Mutasti sodnik, 156 str.
1998 Z ljubeznijo skozi viharje, 180 str.
1999 Zamolčane solze, 157 str.
2000 Poštar Vinko, 159 str.
2000 Posebnež, 161 str.
2001 Mladost sredi viharjev, 159 str.
2001 Nova pomlad, 159 str.

2001 Prepozno, 162 str.
2002 Sosedova hči, 164 str.
2002 Pesem velikonočnih zvonov, 162 str.
2002 V vrtincu življenja, 161 str.
2002 Cvetovi maja, 156 str.
2003 Novi časi, 157 str.
2004 Dišeči kruh, 156 str.
2004 Zakotski pritrkovalci, 169 str.
2004 Sestrina oporoka, 170 str.
2005 Pesem tihe doline, 169 str.
2006 Marijini zvonovi, 164 str.
2006 Počitnice, 154 str.
2006 Ljubezen z veliko začetnico, 154 str.
2006 Marijina pesem, 152 str.
2006 Marijin harmonikar, 154 str.
2007 Mevža, 154 str.
2007 Sosedska sprava, 156 str.
2007 Domovina, 154 str.
2007 Dota, 154 str.
2008 Pota dobrote in ljubezni, 155 str.
2008 Na razpotju, 155 str.
2008 Družinski obisk, 154 str.
2008 Samotar, 152 str.
2009 Mama, 153 str.
2010 Ljubezen zmaguje, 153 str.
2010 Romar, 152 str.
2011 Bregarjev Marko, 165 str.
2011 Sanje, 154 str.
2011 Sprava, 154 str.
2012 Pirhi, 152 str.
2012 Vaši in naši, 153 str.
2012 Smrdetov Tinče, 153 str.
2012 Tinče, 153 str.
2013 Spomini Bregarjevega Janka, 152 str.
2013 Negotovi časi in ljudje, 152 str.
2014 Ko cvetijo šmarnice, 153 str.
2014 Ni vse zlato kar se sveti, 153 str.
2014 Povej mi resnico, 151 str.
2014 Pod varstvom vnebovzete, 153 str.
2015 Splet ljubezni, 151 str.
2015 Usmilenje in ljubezen, 154 str.
2016 Družina, 152 str.
2016 Bregarjev Pepe, 152 str.
2016 Odpuščanje, 152 str.
2016 Nezaceljene rane, 152 str.
2017 Pod Marijinim varstvom, 82 str.

Leto nastanka zgodbe ni znano:

Blago srce, 157 str.
Bregarjevi, 158 str.
Brez ljubezni, 176 str.
Češirkov Jernač, ljudska igra, 62 str.
Daj mi svoje srce, 164 str.
Darovanje, 165 str.
Domačija na robu gozda, 181 str.
Hiša in dom, 154 str.
Kratkohlačnik, 156 str.
Ljubezen mame Tilke, 172 str.
Ljubezen v prelomnih časih, 162 str.
Ljubezen v skromnih časih, 177 str.
Mama Nežka in njeni otroci, 158 str.
Markove dogodivščine na rdečem planetu, 154 str.
Napevi Zakotskih zvonov, 159 str.
Nevarne steze, 172 str.
Odsev izgubljenega raja, 190 str.
Orglar Marko, 159 str.
Oveneli cvet, 165 str.
Pesem sončne doline, 168 str.
Pisma (velikonočni zvonovi), 65 str.

Pojdiva gledat jaslice, 173 str.
Poljanski slavček, 163 str.
Posvojenka, 153 str.
Poteptane sanje, 158 str.
Potovanje Vregarjeve Francke, 156 str.
Rojstvo, 177 str.
Roža ljubezni, 162 str.
Sence in svetloba, 201 str.
Skrivnost ljubezni, 151 str.
Slovenec Janez, 155 str.
Slovenska mati, 82 str.
Sosedje, 127 str.
Sovraštvo in ljubezen, 168 str.
Šipkova (Ančka), 121 str.
Šmarnice (Kraljici miru in slovenskim materam), 135 str.
Turško znamenje, 154 str.
Viharnik, 178 str.
Vrisk harmonike, 173 str.
Zaupanje, 153 str.
Zgodbe za mlade, 37 str.
Zvezde nad domačijo, 166 str.
Zvon miru, 167 str.

Potrdilo upravnega odbora Društva slovenskih pisateljev o članstvu DSP; leta 1998.

Arhiv doma – neizdana dela; leta 2017.

Z nepremagljivo voljo in vztrajnostjo je ustvaril bogato zakladnico knjižnih del, ki jih odlikuje zlahetni ljudski humor in bo ostal za vedno vpisan v zgodovino uspešnih slovenskih piscev povesti in romanov, ki so s svojim delom ne le razvedrili bralca, pač pa prispevali k ohranjanju ljudskih izročil. Da ima Ivanovo pisanje globljo vrednost, je potrdila petčlanska komisija priznanih slovenskih besednih ustvarjalcev oziroma kritikov, ki ga je 16. decembra 1998 sprejela v Društvo slovenskih pisateljev.

Ivan riše pred domačo hišo, leta 1969.

Ivan Malavašič — SLIKAR

Ivana je že iz šolskih klopi dalje zanimalo likovno barvno upodabljanje in risanje. Njegov talent je opazila podlipsiska šolska učiteljica Julija Spitzer in mu večkrat prepustila, da je na tablo risal namesto nje.

Resneje se je začel posvečati slikanju, ko je prišel od vojakov. Najprej je slikal akvarele, pozneje v oljni tehniki. Že ko je bil poročen, se je tri leta ob nedeljah izobraževal na amaterski slikarski šoli »Ivan Rob« v Ljubljani pod vodstvom akademskega slikarja Rajka Slapernika. Nato se je pridružil ljubljanskemu amaterskemu društvu Klas. Tu se je seznanil s tehniko in mešanjem barv, kompozicijo, barvanjem in risbami ter dozoreval v zrelega samorastniškega umetnika. Ob ustanovitvi Društva likovnih samorastnikov Ljubljana je postal tudi njihov član ter v njem aktivno sodeloval dolga desetletja.

Z veseljem se je srečeval z likovniki, ki so prav tako ljubili barve in ustvarjanje. Dobivali so se v Slapernikovem ateljeju v Ljubljani ali v naravi, največkrat na Špici in v čolnarni na Prulah. V začetnih letih likovnega ustvarjanja je letno naslikal okrog 60 pejsažev, predvsem v oljni tehniki, skice za te slike pa v akvarelih.

Želel je biti originalen in imeti svoj stil, zato pogosto ni bil zadovoljen s tistim, kar je naslikal. Njegovi vzorniki so bili slikarji impresionizma, npr. Grohar, ki so ga navduševali glede barvne kompozicije, medtem pa sta ga po psihološki strani pritegnila Smrekar in Birola.

Zgledoval se je sicer po vzornikih, vendar želel slikati tako, kot je čutil in ob tem doumel besede pesnika Prešerna: »Pusti peti moj ga slavca, kakor sem mu grlo ustvaril«.

Ivan - slikar.

Portret žene Ančke.

Pri izbiri motivov je imelo pomembno vlogo preživljanje počitnic v Strunjanu, kjer je kot delavec IUUV z družino večkrat dopustoval v njihovem počitniškem domu. V zgodnjih jutranjih urah se je rad sprehajal ob obali in beležil vtise, ki jih je doživljal. Prevzela so ga oljčna drevesa, katere je umeščal na slike z motivom morja. Kasneje je na platna upodabljal še druge prizore iz narave, kmečke arhitekture, pokrajine, podobe zgaranih ljudi, tihožitja pa tudi naive.

Ob vsem tem si je močno želel, da bi njegove slike vzbujale ljubezen do narave. Uveljavil se je tudi kot portretist, vendar je modele v svojem okolju težko našel. Sosedje, ki jih je naprošal za poziranje, so menili, da je to čista izguba časa in otročarija. Poskušal je pri vaških otrocih, a se tudi ni obneslo. En otrok mu je po prvih potezih zaspal, drugi je planil v jok ... Rešitev je videl v tem, da je za nadaljnje portretiranje uporabljal fotografije.

Odprtje razstave v Industriji usnja Vrhnika in podelitev nagrade; 4. marec 1977.

Od mladosti pa do danes je naslikal več kot tisoč slik. Mnoge je postavil na ogled na skupinskih in samostojnih razstavah. Nekatere krasijo stene poslovnih zgradb na Vrhniki in v njeni okolici, mnoge so odkupili zbiratelji zasebnih zbirk po Sloveniji in tujini, med njimi jih je jordanski častni generalni konzul kupil kar štirinajst. Pot so našle tudi v Ameriko in Avstralijo. Veliko jih je podaril domačim, prijateljem in znancem; številne, različne po motivih in tehniki slikanja, pa opozarjajo nase na njegovem domu.

Že ob svoji sedemdesetletnici je beležil okoli 40 razstav, od teh je več kot deset samostojnih, ki jih je prirejal po različnih krajih Slovenije. Prvič se je na samostojni razstavi predstavil leta 1961 v Logatcu.

Kasneje je razstavljal na Vrhniki, v Postojni, Števerjanu v Italiji, Verjah pri Medvodah in drugje. Zadnjič se je s samostojno razstavo javnosti predstavil leta 2007 na Vrhniki, ob svoji 80-letnici. Mnogokrat je razstavljal tudi na skupinskih razstavah po Sloveniji, npr. v Ljubljani, (1984 Extempore) Mariboru, Trebnjem, Brestanici in drugje. Pozneje evidence o razstavah ni vodil.

Ivan je z lastno ilustracijo dopolnjeval besedila svojih knjižnih del, njegova posebnost pa je predvsem v tem, da je z ilustracijami opremil tudi več naslovníc, med njimi: Domači vasici – 1977, Ne bom na tuje hodil – 1987, Ukleti graščak z Ulovke – 2005, Prigode Hostarjevega Matevža – 2005, Kurji britof – 2006, Bučmani, tepke in zaklad – 2006, Večni ženin – 2007, Pritrkovalec Marko – 2007, Drugačne počitnice – 2007 in Spomini – 2009.

Opremil je tudi naslovnici knjig avtorja Jurija Marussiga; Mavrični šal in Vonj po suhi travi.

I. M.

To je še vedno moja vas

*Med drevjem skrita vas leži
in potok skozi njo šumi,
kot nekdanj strehe se bleste,
na oknih rože še žare.*

*Beseda naša tu zveni
in zvon iz lin glasno doni,
na vrtu jabolka zore,
na polju mak šopiri se.*

Brežina ob vodi, 2012.

Ivanove ilustracije v oljni tehniki na platnih in na naslovnicaх njegovih knjig.

Prijatelja, Ivan Sivec in Ivan Malavašič (ok. leta 2002).

Ivan Malavašič – PESNIK

Ivan je začel pisati pesmi pred dobrimi petdesetimi leti, ko je za predvajano narodno-zabavno glasbo na radiu skrbel urednik Boris Kovačič. Takrat so v radijski oddaji povabili k sodelovanju pisce besedil, da pošljejo svoje pesmi. Ivan je poslal besedilo pesmi Domači vasiči, ki jo je že prej spisal za šolsko nalogo svoji sestri, in z njo prejel prvo nagrado. Ansambel Lojzeta Slaka, ki je do tedaj igral le instrumentalno glasbo, je to pesem leta 1964 uglasbil kot svojo prvo vokalno in z njo dosegel izjemen uspeh. Po izboru priljubljenosti se je pesem takoj uvrstila v sam vrh slovenske narodno-zabavne glasbe. K Ivanu so začeli prihajati po besedila razni ansambli, med njimi: Ansambel Franca Miheliča, Ansambel Otavia Brajka, Ansambel Franca Fleteta, Ansambel Jožeta Krežeta, Ansambel Bratov Poljanšek in drugi. To ga je spodbu-

dilo k pisanju in do sedaj je napisal okrog 1800 pesmi in se tako zapisal v zgodovino slovenske domače glasbe. Danes prepeva njegova besedila vsaj 60 narodno-zabavnih ansamblov doma in v tujini. Napevi so posneti na gramofonskih ploščah, kasetah in zgoščenkah.

Ivan se pri snovanju pesmi lažje izraža v lepši pesniški obliki, če napiše besedilo on in ga nato uglasbi skladatelj, in ne obratno. Pri pisanju se vedno trudi, da pesem nosi sporočilo z vzgojnim namenom in se po vsebinski naravnosti prilagaja najširšemu bralstvu. Njegovi verzi so ritmično gladki in spevni, zaradi česar se uvršča med najuspešnejše slovenske pesniške samorastnike kmečkega rodu. V njegovih besedilih se močno odraža ljubezen do matere, navezanost na domači kraj ter ljubezen in spoštovanje do domovine. Napisal pa je tudi nekaj pesmi z nabožno vsebino.

• *Najlepše zdravica pa v čast domovini pod nebom svobodnim naj glasno doni.* •

V knjižni obliki je izdal štiri pesmarice:

Domači vasiči

(1977, 80 pesmi), ki jo posveča domači vasiči, Vrhniki in vsej prelepi slovenski zemlji v pozdrav.

Ne bom na tuje hodil

(1987, 101 pesem), v knjigi so pesmi razdeljene po ciklikih: Pesmi v srcu, Ne bom na tuje hodil, Ponosna bodi, Časi so se spremenili, Portreti in Ljubezen.

Zvonovi

(2000, 57 pesmi), pesmi so razdeljene na cikluse: Slovenski materi, Zvonovi, Vsak dan čakam, Podobe v srcu, Kakor v zibelki leži, Ko harmonika zapoje.

Pesmi iz Podlipse

(2015, 51 pesmi), v knjigi so zbrane najlepše pesmi, ki jih avtor posveča domači dolini.

Ivan Malavašič

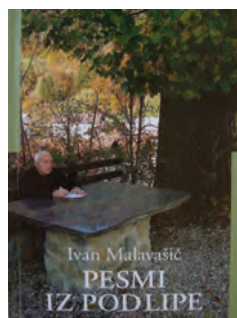
Domači vasiči

*Tiha, kakor biser skrita,
sredi lepih teh dolin;
vsa v zelenje si ovita,
vzbujaš na mladost spomin.*

*Oj preljuba vas domača,
vse je tamkaj prelepo;
misel se nazaj mi vrača,
kadar v srcu je težko.*

*Ko že davno, v časih težkih,
sem odšel za delom v svet;
zabil nikdar nisem nate
domovine skriti cvet.*

*Vas podlipska srečna bodi,
naj se ogne te gorje!
sin tvoj, ki po tujem blodi
vedno srčno ljubi te.*

Od leta 1996 je član Društva pesnikov slovenske glasbe in eden najplodnejših avtorjev z veliko epsko širino.

Izdana knjižna dela Ivana Malavašiča že vrsto let spremlja njegov dober prijatelj, pi-

satelj Ivan Sivec. Ob izidu knjige Zvonovi – pesmi, je o pesniku zapisal: »Kdor se je kakorkoli približal Ivanovemu delu, je lahko spoznal, da je stekano iz prave preje, z velikim smislom za humor na eni strani ter značilno slovensko otožnostjo na drugi«.

Zvočni posnetki

Na zvočnih posnetkih so poleg besedil drugih avtorjev, uglasbena tudi besedila, ki jih je napisal Ivan Malavašič.

Gramofonske plošče:

Trio Lojzeta Slaka
(Domači vasici), 1964.

Ansambel Lojzeta Slaka
(Ansambel Lojzeta Slaka), 1970.

Ansambel Jožeta Krežeta
(Zabučale gore), 1970?

Ansambel Jožeta Krežeta
(Kol'kor kaplic tol'ko let), 1970?

Viški fantje
(Viški fantje), 1970?

Beneški fantje
(Pojdem v Benečijo), 1970?

Prva izdana gramofonska plošča Trio Lojzeta Slaka, Domači vasici, leta 1964.

Gramofonske plošče različnih ansamblov.

Henček
(Ansambel Henček in njegovi fantje), 1970?

Trio Bordon
(Smo od morja), 1970.

Instrumentalni trio Lojzeta Slaka
(Triglav), 1970?

Ansambel Lojzeta Slaka
(Ansambel Lojzeta Slaka), 1971.

Ansambel Franca Flereta
(Ansambel Franca Flereta), 1971?

Ansambel Jožeta Krežeta
(Gor čez izaro), 1971?

Ansambel Jožeta Krežeta
(Sreče, zdravja in veselja), 1971?

Ansambel Rudija Marondinija
(Stara čuvajnica), 1972?

Beneški fantje
(Stari mornar), 1972?

Veseli hmeljarji
(Veseli hmeljarji), 1972?

Ansambel Jožeta Krežeta
(Iz srca za srce), 1972?

Feniks
(Ansambel Feniks), 1973?

Dobri znanci
(Ansambel Dobri znanci), 1973?

Ansambel Lojzeta Slaka
(Diamantnih 30), 1994, 2009.

Ansambel bratov Poljanšek
(Slovenska pesem, 2009).

Ansambel Franca Miheliča
(Ansambel Franca Miheliča), 2010.

Ansambel Čepon
(Za veselo družbo), 2010

Ansambel Lojzeta Slaka
(Visoko nad oblaki), 1970, 2010

Ansambel Lojzeta Slaka
(Glas Harmonike), 1972, 2010

Ansambel Lojzeta Slaka
(Mavrica) 1979, 2010

Ansambel bratov Poljanšek
(Žena ob tebi sem srečen) 2010

Podkrajski fantje
(Naš Podkraj) 2011

Igor in Zlati zvoki (Igor in zlati zvoki
z uspešnicami Lojzeta Slaka), 2011

Ansambel Snežnik
(Naj pesem odmeva), 2012

Ansambel Javor
(Cvet pomladi), 2012

Spisek zvočnih zapisov zajema:
Ime ansambla, naslov zvočnega posnetka
in leto izida po Cobiss zapisu.

Zgoščenke.

Ivan Malavašič – PUBLICIST

Ivan Malavašič se je uveljavil tudi kot publicist. Miselno in pisno se odziva na aktualne dogodke v domačem kraju in v širši slovenski javnosti. Svoja stališča in komentarje že vrsto leta objavlja v različnih časopisih; Brazde, Usnjar, Kmečki glas, Naš časopis in drugje.

Nekaj naslovov njegovih prispevkov:

Veseli muzikantje iz mesta pod Pohorjem,
Kmečki glas, 11. 9. 1969.

Ob dnevu mrtvih, Usnjar, november 1977.

Ob stoletnici rojstva Otona Župančiča,
Usnjar, 1977.

Oktet »Kašča« iz Verda,
Naš časopis, marec 1978.

Ženam ob njihovem prazniku,
Usnjar, marec 1978.

Stržinar Jože je najstarejši krvodajalec na
Vrhnikih, december 1978.

Kramljanje ob in o malici, Usnjar, 1978.

Ozrimo se okoli sebe,
Naš časopis, 1985.

Prišla bo pomlad in kultura,
Naš časopis, februar 1986.

In vas dobiva novo podobo,
Slovenske brazde, 11. 8. 1994.

Poletni utrip v zeleni dolini,
Naš časopis, avgust 1995.

Ob bistrem potoku je mlin,
Naš časopis, avgust 1995.

V Kopru imajo nove zvonove,
19. 10. 1995.

Sporočilo – Pesem – vzdih srca! 1996.

Novoletno zrcalo, 19. 12. 1996.

Ivan v vlogi humorista na gasilski veselici v Podlipi; 20. julij 1952.

... DRUGE DEJAVNOSTI

Mladostna zagnanost je Ivana popeljala tudi na gledališke odre. Preizkusil se je v vlogi recitatorja, humorista in igralca. Napisal je več skečev in krajših iger; med njimi je napisal dve daljši: ljudsko igro v petih dejanjih »Češirkov Jernej« in komedijo v treh dejanjih »Ljubezen v Podhrastu«, s katero se je KUD Podlipa – Smrečje, predstavilo občinstvu leta 1991. V lastni režiji z domačimi igralci je uprizoril nekaj svojih krajših iger ter prenekatero Finžgarjevo in Nušičevo.

Leta 1967 je sodeloval v oddaji Pokaži, kaj znaš. Udeleževal se je številnih literarnih srečanj po Sloveniji, ki so jih običajno prirejale knjižnice, med njimi tudi v Krajevni knjižnici Rovte, kjer je pogovore z njim vodila Ivica Merlak. Skupaj z založniki je

priredil predstavitev izdanih knjig. Večkrat je doniral knjižna ali likovna dela, katerih prejemniki so bili: Center za usposabljanje in varstvo invalidnih oseb Domžale, Kamnik (1997), Dom Marije in Marte Logatec (1997), Radio Ognjišče (1998), Odbor za papežev obisk in Slomškovo Beatifikacijo (1999), Dom starejših občanov Kamnik (2002), Škofijska Karitas Koper (2009) ter drugi. Dolga leta je bil prostovoljni gasilec in krvodajalec.

Napisal je več kot 60 pogrebnih govorov umrlim krajanom in jih prebral ob njihovem zadnjem slovesu. Svakinja Rozka se spominja, da je od leta 1945 do 1970 pisal tudi poslovilne besede na venčne žalne trakove, vence pa je izdelovala sovaščanka Antonija Jereb.

Ivan Malavašič je spoštovan tudi s strani cerkvenih dostojanstvenikov, kar dokazujejo številne voščilnice, ki jih ob večjih cerkvenih praznikih že leta prejema od nadškofa msgr. Alojzija Urana, ljubljanskega nadškofa-metropolita Franca Rodeta in drugih. Z njimi se je kot organist in zborovodja srečeval ob cerkvenih slovesnostih v Podlipi; pri birmah, blagoslovu novih zvonov in tudi po drugih župnijah, kar jih je prijateljsko povežalo.

Življenje je neulovljivo. Kadar mislimo, da smo ga spoznali, se nam navrže še z večjo skrivnostjo. Kar od njega ujamemo, je le kapljica. Bolj se mu približamo, večji ocean je pred nami.

*Vanja Uvali-Kosijer:
Ivanova ustvarjalna vnema nima meja.*

Ivanov nastop v oddaji Pokaži, kaj znaš na Radio-Televizija Ljubljana; 21. februar 1967.

PRIZNANJA, ZAHVALE, NAGRADE

V času ustvarjanja je za svoja dela prejel številna priznanja in zahvale:

1969 Priznanje za uspešno sodelovanje na razstavi likovnikov – amaterjev / Občinski svet ZKPO Maribor. 1970 Priznanje za uspešno sodelovanje na II. razstavi likovnikov – amaterjev / Občinski svet ZKPO Maribor. 1971 Priznanje za uspešno sodelovanje na III. razstavi likovnikov – amaterjev / Občinski svet ZKPO Murska Sobota. 1972 Priznanje za uspešno sodelovanje na IV. razstavi likovnikov – amaterjev / Občinski svet ZKPO Krško. 1973 Zahvalnica za pomoč u 1973 godini / Međunarodni fond »Gladno dijete« Zagreb.	1983 Zahvala za sodelovanje na razstavi DELU; ZNANJU – PRIZNANJE / Zveza sindikatov Slovenije – Mestni svet Ljubljana. 1975 Za uspešno sodelovanje / Trio Slak. 1977 Odlikovanje z redom dela s srebrnim vencem / Z ukazom predsednika SFRJ Josipa Broza Tita – Beograd. 1991 Priznanje za aktivno delo na področju pesništva, pisateljstva, slikarstva, glasbe in pomoč v našem KUD / KUD Podlipa – Smrečje. 1996 Zahvala za dolgoletno sodelovanje ob 25-letnici delovanja / Ansambel bratov Poljanšek. 1999 Priznanje ob 10-letnici KUD Podlipa – Smrečje / ZKO Vrhnika. 1999 Orfejevo priznanje za dolgoletno sodelovanje; ob 30-letnici slovenskega

- festivala domače zabavne glasbe / Radio – Tednik Ptuj.
- 2000 Zlata plaketa Ivana Cankarja / Občina Vrhnika.
- 2000 Priznanje za dolgoletno vodenje mešanega cerkvenega pevskega zbora Podlipa / M. Malovrh.
- 2003 Zahvala za dolgoletno sodelovanje ob 30-letnici delovanja / Ansambel bratov Poljanšek.
- 2004 Priznanje za sodelovanje na kulturnem dnevu / Osnovna šola Ivana Cankarja Vrhnika.
- 2004 Priznanje za Barjanske zgodbe / JSKD – Območna izpostava Vrhnika.
- 2004 Cecilijino priznanje za 30 let delovanja v slovenski cerkveni glasbi / Slovensko Cecilijino društvo.
- 2004 Priznanje pritrkovalcu za življenjsko delo / PDDBK 2004.
- 2005 Priznanje pritrkovalcu – mojstru starosti / Nadškofija Ljubljana – Pitrkovalno društvo Dolenjske in Bele Krajine.
- 2014 Po Ivanu Malavašiču je bil poimenovan prostor v novi stavbi Cankarjeve knjižnice Vrhnika – Malavašičev kotiček.
- 2016 Nadškofijsko priznanje in zahvala za dolgoletno aktivno ukvarjanje s pritrkavanjem ter za 40-letno zvesto in požrtvovalno opravljanje službe organista in zborovodja v župniji Podlipa / msgr. Stanislav Zore – ljubljanski nadškof.
- 2016 Naziv Častni občan Občine Vrhnika kot kulturnemu ustvarjalcu za dolgoletno ustvarjalno umetniško delo / Občinski svet Občine Vrhnika ob občinskem prazniku v letu 2016.

Odlikovanje z Redom dela s srebrnim vencem / Z ukazom predsednika SFRJ Josipa Broza Tita – Beograd; leto 1977.

Častni občan Občine Vrhnika, kulturnemu ustvarjalcu za dolgoletno ustvarjalno umetniško delo / Občinski svet Občine Vrhnika ob občinskem prazniku v letu 2016.

Nadškofijsko priznanje in zahvala za dolgotrno aktivno ukvarjanje s pritrkavanjem ter za 40-letno zvesto in požrtvovalno opravljanje službe organista in zborovodja v župniji Podlipa / msgr. Stanislav Zore – ljubljanski nadškof; leto 2016.

Nagrade:

- 1971 Najboljši tekst / STOP revija za TV, radio, film in zabavno glasbo, Ljubljana.
- 1976 Najboljše besedilo / TOZD VEČER Maribor.
- 1997 Nagrada za življenjsko delo dr. Ferija Souvana za zakladnico slovenskih besedil.
- 2003 Nagrada Marjana Stareta za najboljšo besedilo / SAZAS Radio – Tehnik Ptuj.

V znak zahvale ali priznanja je prejel tudi številne simbolične predmete.

I. M.: Najlepša roža

*Kje cvete najlepša roža?
Roža, ki ne oveni,
ki je večno lepa, mlada.
So že zrle jo oči?*

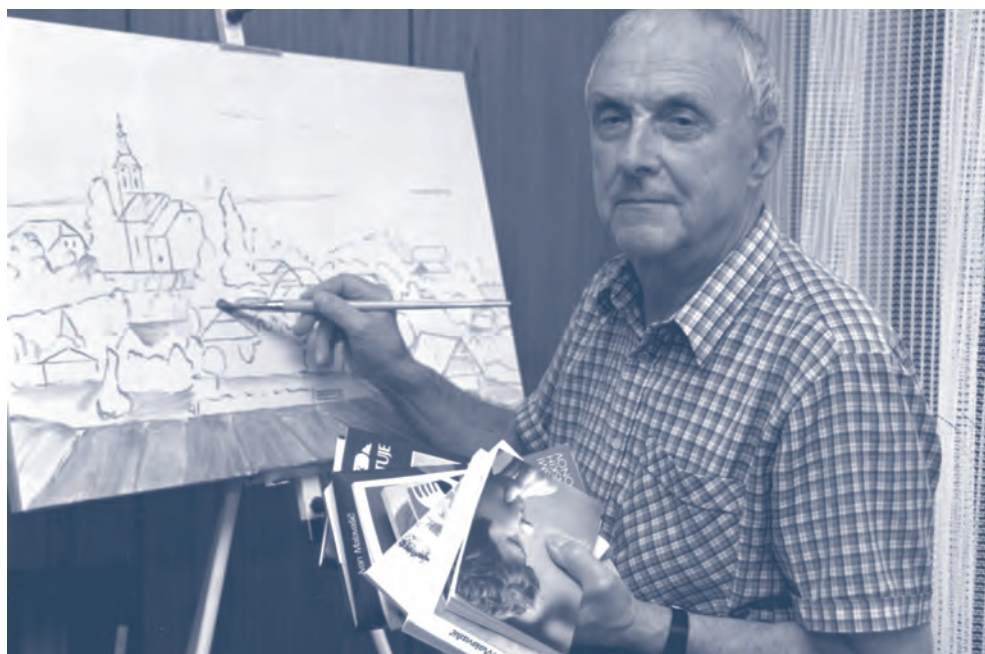
*Jaz pa vem, oj vem za rožo,
rožo, ki najlepša je;
skromno, tiho in ponižno
ta najlepši cvet cvete!*

*V srcu materinem biva,
materi v očeh žari,
cvet ljubezni nesebične –
lepšega na svetu ni!*

*Dokler sonce bo sijalo,
rože nam krasile svet
in bo rod človeški bival –
ovenel ne bo ta cvet!*

Šentjernejski petelin – simbolično priznanje; Šentjernej.

Ivan Malavašič – VSESTRANSKI SLOVENSKI UMETNIK

Ivan zaradi bogatega ustvarjanja že dolga leta uživa sloves vsestranskega slovenskega umetnika. Vrelci njegovega navdiha niso nikoli presahnili. Še preden dokonča načeto delo, že se v njem prebujata nova pesem, zgodba ali podoba slike. Tako je bilo nekoč in je še danes.

Nihče ne more ravnodušno mimo njegovih del. Nekoga pritegne pesem, drugega beseda proze ali podoba na platnu, mnogi opazijo vse. Marsikdo rad prisluhne Ivanovim melodijam zvonov; te bodo odmevale še dolgo potem, ko bo njegova roka omagala. Kljub visokim letom ga navdaja upanje v lepšo prihodnost, pripadnost domovini in slovenski besedi.

Bogastvo, ki se zrcali v njem, je neomejeno, preprosto in široko razprto za vse ljudi.

Trudil sem se, kolikor so pač bile sposobne moje skromne moči, da bi bile vse te ljubezni take, da bi tudi obrodile vsaj malo sadu. če bo morda tako, je bilo vredno, da sem živel in da živim.

Ivan Malavašič O SEBI

»Različne so poti človeškega življenja, različne po dolgoti in vsebini. Nekatere so bolj vesele, druge manj, kakor že. Po navadi pa je tako, da je vsakega nekaj. In ko se človek znajde blizu tam, kjer se po navadi pot konča, se ozira nazaj na prehojeno pot in včasih pomisli, da bi marsikaj drugače ravnal, če bi mu bilo dano še enkrat začeti od začetka. Morda bi bilo res drugače, toda le kdo mora vedeti, če ne bi bilo še slabše? V mojem preteklem življenju je bilo tako, da so razmere narekovale moja dejanja; šele ko sem se upokojil, sem postal bolj sam svoj gospodar.

Vojna mi je zaznamovala mladost in najlepša leta in tega se ni dalo preprečiti! Vrstili so se lepi in manj lepi dogodki in leta so minevala hitro, da se človek čudi. Veliko sem slikal in pisal, pritrkaval in igral na orgle, morda bo kaj ostalo za menoj, morda pa bo končalo na smetišču.

To pa vem, da sem se trudil, resnično trudil, da bi naredil kaj dobrega! Tudi zaradi tega sem nekoliko bolj zadovoljen!

Na kratko sem opisal svojo pot. Sodba je vaša!«

Ob pisateljevi 90-letnici in kandidaturi za Prešernovo nagrado 2018, izide pri Založbi Koščak nova Malavašičeva knjiga »Dota, kaj baba!«.

VIRI:

Informatorji:

Ivan Malavašič

Andrej Malavašič, sin Ivana Malavašiča

Rozi Merlak, svakinja Ivana Malavašiča

Anton Koščak, Založba Koščak

Ivica Merlak, upokojena knjižničarka Knjižnice Logatec

Objavljeni članki različnih avtorjev o Ivanu Malavašiču:

Bibič Alenka: Barve, rime in note iz Podlipske doline – Tovariš, 16. 7. 1968, str. 10–13.

Merlot Tomaž in Snežnik Filip: Lipovi bogovi – Samota, ki jo pretrga samo krik klarineta – Nedeljski dnevnik, 1. 12. 1968, str. 8.

Urbanc Bogdan: Naš portret Ivan Malavašič – Usnjar, 1970.

Sitar Sandi: Poti in stranpoti samorastništva – Dnevnik, 14. 3. 1977, str. 14.

Maurer Neža: Domači vasici – Kmečki glas, 23. 11. 1977, str. 15.

Tone Štefanec: Ivanove velike ljubezni – Naš časopis, december 1991, str. 8.

Drago Papler: Ivan Malavašič – slikar, pisatelj, pesnik Erazem je teme posvetil preprostemu človeku – Brazde, 7. 1. 1993, str. 4, 5.

Ne. M.: Ivanovih sedemdeset samorastniških let – Naš časopis, oktober 1997.

Zadravec Jože: Znanec iz Podlpe, ki lovi reko v klobuk – Ivanovih sedemdeset samorastniških let: v sliki, besedi, glasbi – Družina, 12. 10. 1997, str. 22.

S. S.: Ivan Malavašič član društva slovenskih pisateljev – Naš časopis, januar 1999.

S. S.: Župan sprejel pisatelja Ivana Malavašiča – Naš časopis, marec 1999.

Galič Jože: Pesmi, povesti in slike s podeželja – Ognjišče, 2002, str. 12.

Čuk Silvester: Ivan Malavašič; Dve povesti na leto – Ognjišče, št. 8/2005, str. 15.

Uvalič Kosijer Vanja: Nikoli upokojeni ljudski pe-

vec – Notranjske novice, 23. 12. 2005, str. 24.

Sivec Ivan: Če delaš, te nič ne zebe – Nedelo, februar 2006.

Žajdela Ivo: Osebnost leta: Pisatelj preprostih ljudi – Družina št. 38, 23. 9. 2007.

A. S.: Ivan se posveča slovenski domovini – Delo – Novice, 9. 10. 2007.

Tominc Gašper: Ivan Malavašič razstavljal na Vrhniki – Naš časopis, 29. 10. 2007, str. 41.

Silvester Čuk: Ivan Malavašič, Drugačne počitnice (rubrika: Priporočamo berite) – Ognjišče št. 7, 2007, str. 82.

Silvester Čuk – Ivan Malavašič, Pritrkovalec Mariko (rubrika: Priporočamo berite) – Ognjišče št. 9, 2007, str. 83.

Turk Miha: Ivan Malavašič – Ognjišče, št. 12/2007, str. 35–37.

Žitko Jure: Prvo razstavo mu je požgal okupator – Novice, 20. 1. 2009, str. 12, 13.

I. S.: Igrivi spomini ljudskega Ivana – Novice, 20. 5. 2009, str. 27.

Tominc Gašper: Svetovni dan knjige obeležili z vsestranskim umetnikom Malavašičem – Naš časopis, 2009.

Čuk Silvester: Ivan Malavašič, Mora (rubrika: Priporočamo berite) – Ognjišče, št. 9, 2011, str. 106.

Travar Roman, CM: Zvonovi so vedno bili del mene – Prijatelj št. 2, april, maj 2012, str. 6–12.

Bogataj Marko: Pritrkovski večer – Naš časopis, 25. 3. 2013.

Malovrh Sonja: Literati našega kraja – Naš časopis, oktober 2013.

Tominc Gašper: Nekoč je bilo pomanjkanje hrane, danes pa poštenja – Naš časopis, 30. 11. 2015, str. 9.

Žajdela Ivo: Ljubezen do zvonov, slikanja in pisanja – Družina, 7. 2. 2016, str. 8.

Tominc Gašper: Ivan Malavašič postal častni občan – Naš časopis, 30. 5. 2016, str. 4.

Žajdela Ivo: Organistov božič – Družina.

S. S.: Nova knjiga Ivana Malavašiča – Ukleti graščak z Ulovke – Naš časopis, str. 40.

Teršek Silvo: Življenje ni praznik – Kmečki glas.

Stare Marjan: Kdo je Ivan Malavašič – neutrudni samorastnik z vrhniškega konca?

Bogataj Marko: Vrhnika – Vrhniški pritrkovalci.

Daf: Ljudski pesnik nima časa za prave počitnice – Dnevnik, str. 34.

Marko Čuk: Ivan Malavašič – Bibliografija Ognjišče, 2017.

Wikipedija – Ivan Malavašič, slovenski mladinski pisatelj in slikar.

Cobiss – zvočni zapisi.

Nepopolni viri:

Srce mi da ukaz; Slikam iz nuje – pesnim iz rado sti – Kmečki glas, 28. 4. 1966, str. 18.

Naš sodelavec Ivan Malavašič prejel prvo nagrado – Usnjar, 1976.

Ob Malavašičevi razstavi – Naš časopis, april 1977.

Malavašič in Smole v razstavnem salonu IUUV – Naš časopis, 1985.

Hudomušnež s Pokojišča – Kmečki glas, 27. 5. 1987.

Naši preizkušani bratje – Ognjišče, oktober 1987, str. 42–44.

Nalijmo si čistega vina – Kmečki glas, 11. 11. 1987.

V igri je – detektiv – Kmečki glas, 20. 1. 1988.

Gost meseca – Ognjišče, marec 1994, str. 6–10.

Ivanovih sedemdeset samorastniških let – Brazde, 16. 10. 1997, str. 6.

Izšla nova zbirka pesmi Ivana Malavašiča – Naš časopis, 27. 6. 2000.

Pitrkovelec Marko – Dodatek Pesmi naših zvo nov – Družina, 1. 7. 2007, str. 15.

Razstava Ivana Malavašiča v prostorih IUUV – Usnjar, 1977, str. 18.

Poti in stranpoti samorastništva – Ustvarjalnosti delavca, slikarja Ivana Malavašiča – Usnjar, 1977, str. 19.

Pitrkovelec Malavašič – Delo.

Samorastniških sedemdeset let.

Večno mladi pevci.

Ženitev v Podhrastu – beseda urednika, 1992.

Razstava zajema tudi fotografije, vzete iz časopisnih člankov in iz knjige Spomini – Založba Koščak.

Spremna beseda k literarnim delom Ivana Malavašiča:

Ivan Malavašič: Spomini, Založba Koščak, 2009.

Ivan Malavašič: Ena baba rekla, Samozaložba, 2004.

Ivan Malavašič: Pitrkovelec Marko, Založba Koščak, 2007.

Ivan Malavašič: Drugačne počitnice, Založba Koščak, 2007.

Ivan Sivec: Rdeče nebo, Vrhniški razgledi 2, Muzejsko društvo Vrhnika, 1999.

Ivan Malavašič: Bučmani, tepke in zaklad, Založba Koščak, 2006.

Ivan Malavašič: Prigode Hostarjevega Matevža, Založba Koščak, 2005.

Ivan Malavašič: Kurji britof, Založba Koščak, 2006.

Ivan Malavašič: Večni ženin, Založba Koščak, 2007.

Ivan Malavašič: Ukleti graščak z Ulovke, Založba Koščak, 2005.

Matej Leskovar: Mora, Založba Koščak, 2011.

Ivan Malavašič: Pesmi iz Podlpe, Založba Koščak, 2015.

Ivan Sivec: Zvonovi – pesmi, Samozaložba, 2000.

Ivan Sivec: Ivanovih sedemdeset samorastniških let, ZKO Vrhnika, september 1997.

Organistov božič, Celjska Mohorjeva družba, 2006.

V času priprav za objavo Poti Ivana Malavašiča nas je razžalostila vest, da se je njegova pot končala. Ivan Malavašič je umrl 11. marca 2019.